

Nr 358.

Av herrar **Arrhén** och **Bondeson**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till kungörelse om ändring i byggnadsstadgan den 20 november 1931 (nr 364).

I Kungl. Maj:ts proposition nr 119 föreslås riksdagen för godkännande vissa ändringar i byggnadsstadgan av den 20 november 1931. På grund av den nu rådande förvirringen och oenhetliga tillämpningen av gällande lagstiftning på detta område — vilket för övrigt framgår av såväl propositionen som förslagen och remissyttrandena — måste detta initiativ i och för sig vara ytterst välkommet. Propositionen föreslår åtgärder, vilka sedan lång tid tillbaka varit önskade av alla berörda parter. Den föreslagna lagstiftningens praktiska konsekvenser hava emellertid i flera fall ställts på framtiden därigenom att den hänvisar till anvisningar, som avses skola meddelas av kungl. byggnadsstyrelsen. I själva verket torde avsaknaden av sådana hava i lika hög grad som de skiftande bestämmelserna i byggnadsordningarna bidragit till de påtalade, mindre tillfredsställande förhållandena på området. På grund därav är det av den största vikt, att, därest förslaget åtminstone i princip av riksdagen godkännes, de tillärnade anvisningarna snarast möjligt därefter meddelas av byggnadsstyrelsen. Lämpligt synes vara, att detta i dylikt fall särskilt betonas av riksdagen.

Med den utformning, som de föreslagna ändringarna erhållit i enskilda delar, torde desamma emellertid giva anledning till åtskilliga frågeställningar, och en genomgång i paragrafföljd har föranlett följande erinringar och synpunkter:

51 § 1 mom.

Bestämmelserna i detta moment böra kompletteras med föreskrift att till varje bostadslägenhet med kök skall höra matkällare. Det har nämligen särskilt i storstäderna ofta förekommit, att lägenheter ej försetts med matkällare, vilket på grund av de relativt små skafferiutrymmena torde vara nödvändigt.

51 § 4 mom.

Detta stadgande bör helt utgå. Förutom att bestämmelsen ur byggnadsnämndernas och deras tjänstemäns synpunkt är olämplig måste det framstå irrationellt och oriktigt åtminstone för de enskilda byggnadsföretagarna, att

staten skulle kunna tillåta en lägre byggnadsstandard för exempelvis kontor, arbetslokaler eller tjänstebostäder. Även för dem som taga dessa byggnader i anspråk såsom hyresgäster e. d. måste det verka stötande, att de måste nöja sig med lägre standard än de eljest skulle kunna hava erhållit.

60 c §.

Ordet »tillses» bör här utbytas mot »styrkas hos byggnadsnämnden medelst intyg från desinfektör». Detta är för närvarande åtminstone på ett flertal håll stadgad praxis, och någon anledning till avvikelse däriifrån torde icke föreligga. Visserligen gälla nu bestämmelserna i 75—78 §§ härom, men dessa torde icke innebära erforderliga garantier häremot.

73 § 1 mom.

I anslutning till byggnadsnämndens och stadsfullmäktiges i Eskilstuna avgivna remissyttrande beträffande föreskriften om skyldighet att förete bevis av skorstensfejare bör bestämmelsen härom ändras så, att intyget bör företes under byggnadsarbetets gång vid den s. k. stombesiktningen. Enligt departementschefens yttrande till statsrådsprotokollet synes honom något dylikt stadgande ej erforderligt. Detta är ju visserligen alldeles riktigt, men starka praktiska skäl tala dock därför, allra helst som några olägenheter å någon sida icke skulle uppstå däri genom. I praktiken har det visat sig, att den byggande sällan är så förutseende, att skorstensfejarens besiktning äger rum å en tidpunkt, då eventuella brister kunna avhjälpas med minsta kostnad, d. v. s. lämpligast i samband med stombesiktningen. En så enkel sak som den här föreslagna ändringen skulle medföra, att detta bleve regel i stället för såsom nu undantag. Betydelsen av lägsta möjliga byggnadskostnad och mest praktiska byggnadssätt för hyrorna bör i detta sammanhang icke heller förbises.

79 a §.

Bestämmelsen att byggnad, som ej sammanbygges eller kan förväntas komma att sammanbyggas med byggnad å grannes fastighet, icke i något fall må läggas närmare gränsen än hälften av den för byggnaden tillåtna största höjden synes vara i behov av en uppmjukning. Indragningen från gränsen bör i stället bestämmas till hälften av den höjden, vartill byggnaden faktiskt uppföres. Denna uppmjukning är motiverad genom de praktiska exempel, som i stor utsträckning förekomma vid exempelvis industriområden, där en tillåten hushöjd å generellt 12 meter eller mera gäller. I dylikt fall skulle sålunda enligt propositionen de oftast förekommande byggnaderna i en våning icke få läggas på det minsta avståndet från gränsen eller 4,5 meter, med mindre stadsplanen ändras, vilket emellertid torde vara en alltför tidsödande och omständigt procedur.

Under återopande av ovanstående hemställas,

att riksdagen i samband med behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 119 med förslag till kungörelse om ändring i byggnadsstadgan måtte beakta de i motionen framförda synpunkterna.

Stockholm den 5 april 1945.

Erik Arrhén.

Lennart Bondeson.